

To jsme se takhle jednu červencovou neděli vydali na výlet do Polska k Baltskému moři. Sraz byl domluven na půl devátou ranní. Já s Markem jsme tento čas dodrželi, ale třetí člen Radek asi zapomněl, že někam vůbec jede. To nám to pěkně začíná...

POLSKÝ VÝLET

No, čekali jsme na něj hodinu a půl, přijel se slovy: „Musel jsem se vyspat.“ Po krátké diskusi vyrážíme směr hraniční přechod Královec, od Trutnova je to, co by kamenem dohodil. Asi za 15 minut měníme na polské zlotůvky a čeká nás první etapa. Mám naplánováno, že ujedeme aspoň čtyři sta kilometrů, celkem do Gdaňska je to asi 650 km. Neměli jsme nic naplánovaného dopředu - kde budeme spát, co jíst atd., prostě nic. Jen to, kam se chceme podívat. Jeli jsme poměrně hladce,

předem domluvená rychlost byla do 90 km/h, spíš 80, oni v Polsku mají stejně skoro všude 70.

Celý den jsme za říditky. Svačinky a pauzy dáváme na benzinách a taky svačíme u marketů, okolo osmé večerní mám na GPS najeto 460 km a je čas najít nějaký nocleh. Stavujeme se na benzínce pro pivo, kupujeme pár plechovek Żywiec a pak vyrážíme mezi pole hledat kousek soukromí na vyspání. Nedaří se, nic se nám nelíbí. Zanedlouho odbočují na polňačku, která se

zdá být dál od baráků, ale není. Dovádí nás uprostřed polí k domku obrostlého stromy, mám toho dost. Slézám z kolký společně s Márou a jdeme se zeptat starších lidí, kteří už nás pozorují od domu. Zdravíme po

polsky a „šukáme nocleg“. Starší pán ukazuje na posekaný trávník před domkem pod menší jabloní, která nám později ještě poslouží... Strhuje se debata, výhoda je, že když se mluví pomalu, rozumíte skoro všechno, nabízím pivo, starší pán neodmítá. Vybalujeme. Všude komáři, a tak stavíme stany. Radek má svůj a já spím s Márou. Za nedlouho slyším: „Nemám tyčky ke stanu!“ Po chvíli odpovídám: „Vole, hlavně že máš od úterý sbaleno...“ Geniální nápad má Mařena, používáme gumocuky a jablůň, super. Po jedenácté jdeme

spát. Pondělní ráno vstáváme okolo sedmé. Radek ještě chrápe, pívko ho zmožilo. Objevuje se pan domácí, udělá nám dvě kávy a čaj. Balíme, loučíme se, probíhá mi hlavou: už vás asi nikdy nevidíme, ale kéž by bylo víc lidí, jako jste vy.

Na Hel

Do Gdaňsku je to necelých 200 km, zrazuje mě GPS, chybí kus mapy. Vede-ní se ujímá Marek. Nikam

nस्पेचáme, času dost. Okolo druhej hodiny príjždíme k moři. Po delšim motání se po Gdaňsku príjždíme k pláži nedaleko přístavu. Je krásně teplo, svítí sluníčko, všude kolem koupající se Poláci, máme radost a podáváme si ruce, jsme tady. Fotíme první fotky s mořem. Vyrážíme na obhlídku přístavu. Je pro nákladní lodě, a tak zíráme na jeřáby pro kontejnery. No, tady jsme to viděli a vyrážíme na Hel. Tam se ubytujeme nejspíš v kempu a dáme sprchu. Čeká nás ještě sto kilometrů. Jedeme po okreskách podél pobřeží, poté najíždíme na jedinou silnici na Hel a ta vede středem poloostrova. Je to nádhera, všude kempy a mraky lidí, písek, moře, borovice, příjždíme až na konec a hledáme kemp. Zůstaneme tady dnešní noc a zítra okoukneme město, pláže i vojenské muzeum, vyspíme se a pojedeme dál. V kempu platíme za dvě noci, dva stany a tři čtyřkolky, každý 240 Kč, teplá voda, záchody, nádhera, nějaký levný - no co, tady nejsme v Čechách.

Překvapilo nás, jak tam je rušno, jdeme na večeri, po chvíli jsme v přístavu, kde vyhrává polská kapela, posloucháme a docela se nám to líbí. Dáváme pívko, já kebab a kluci smaženou rybu. V úterý ráno vyrážíme do vojenského muzea, na Helu byli Němci i Rusové, a tak tam mají dost vojenské techniky i bunkrů. Hlavní dění je asi kolem obřího děla, které teda někdo rozebral a dal nejspíš do šrotu, zbyla po něm jen točna, v té je také hlavní výstava muzea, to dělo mělo dostřel tuším 30 kilometrů, slušná dálka. Odpoledne trávíme procházkou po plážích ovšem bez koupání, je pod mrakem a dost fouká. Pláže tady mají široké s jemným pískem a označené takovými číselnými cedulemi. Krásné na tom

je, že u pláží nestojí žádné hotely a nejsou soukromé, tak jak to známe z Řecka nebo Turecka či Itálie, taková volnost a svoboda.

Do Leby

Ve středu ráno odjíždíme směr Leba, kam to bylo naplánované původně. Na mapě nás ale zaujala vesnička Bialogóra, do které příjždíme okolo oběda. Mára nás vede podle GPS a příjždíme na polňačku. Je to taková písčitá spojovačka mezi dvěma asfaltkami. Radek vyráží za ním a já si nechám ještě větší odstup, ať se svezu a nepolykám ten bordel. Vzpomínám na rumunské dlouhé cesty plné zatáček, jen na těch silničkách a s bagáží na nosiči to není ono.

Okukujem vesničku a dohadujeme se, co dál. Pojedeme kousek zpátky a zahne me do lesa, zkusíme to projet k moři až na pláž. Ok, schváleno. Asi po 15 minutách po lesní písčité cestě narážíme na tábor s cedulí zákazem vjezdu. Zatáčím vlevo a myslím si, že to objedeme. Potkáváme skupinu dětí a za nimi mladej vedoucí, ptám se: „Tudy na pláž?“ „Ne, musíte zpět a skrz tábor.“ „Je tam zákaz vjezdu,“ říkám. Mávne rukou a nasedá k Márovi, s Radkem jedeme za ním. „Tudy jedte a za dva kilometry je pláž.“ Děkujeme a razíme dál. Jedeme po cestě široké o něco víc, než je čtyřkolka, potkáváme lidi tlačící kola v písku a zírajíce na nás, kývu hlavou a sleduju, co se bude dít, budou hrozit nebo házet šišky, nic, kývnou hlavou a opětují pozdrav, zase Rumunsko, říkám si. Moře, už ho vidíme. Radek zastavuje před samotným sjezdem na pláž, já stojím za ním, ten první se vrhá a posílá Warouše k vodě, oblouk a zpět k nám, chcípe to, sundává helmu, úsměv jako kráva

a říká: „Jste tady, další bod splněn, dneska spíme tady.“

Pár lidí okolo přeci jenom je, tak se zdravíme s Radkem tam najet taky, ale neodoláme. Ptáme se dvou žen, jestli se může s quadem na pláž, odpovídají, že nevědí, jestli je to legální, ale že tam čtyřkolku nikdy neviděli. Aha, no nic, jdeme se vykoupat a uvidíme. Postupně se to vylidňuje a k večeru nikde nikdo, a tak startujeme a začínáme se prohánět po písku, paráda, děláme fotky a nějaké to videjko. Čeká nás noc na pláži, kterou jsme si všichni přáli vyzkoušet, ale musím říct, že teda aspoň pro mě, to po pár hodinách, co jsem nemohl usnout díky hlasitému šplouchání vln, nebylo to pravé. Propásl jsem šanci si dát víc do nosu, abych usnul.

Čtvrteční ráno jsme se tak nějak vzbudili všichni dohromady kolem půl osmé. Balíme věci a čeká nás cesta do města Leba. Vydáváme se po pláži a potkáváme jen dva nebo tři lidi, kteří si přišli zaběhat. Jedeme asi tři kilometry, je to pecka, ale volíme raději blížící se výjezd ven z pláže po cestičce mezi stromy a asi po kilometru najíždíme na asfaltku. Zastavuju s píchnutým pravým zadním kolem. Za pár minut opraveno a jede se dál.

Po čtyřiceti kilometrech příjždíme do Leby. Tohle město je známé tím, že jsou u něj pohyblivé duny a Slowinski národní park. Město jsme si prohlídli a dohodli se, že pojedeme dál do města Rowy, které leží přímo u moře, a tam zakempujeme, odpočneme si a pojedeme na dlabanec. GPS nás vede přímo skrz národní park po pěkné písčité cestě, nikde žádná cedule ani zákaz, jen informace: Nevybočuj z cesty a nekempuj.

Z Rowy domů

Po pár kilometrech přijždíme do vesničky Smoldzino, kde zahýbáme doleva dle GPS. Mává na nás ale stařík a ptá se, kam jedem. „Do Rowy chceme,“ odpovídám. „Musíte tudy, tam neprojedete, je tam moc vody,“ říká. Děkujeme a vydáváme se směrem, který nám ukázal. Dříve než vjedeme do Rowy, potkáváme pěknou hospůdku s venkovní terasou. Zastavujeme na oběd, jako bonus po jídle přináší majitel velkou pizzu, prý pozornost podniku... Přijždíme do Rowy a odbočujeme hned do kempu u cesty, který nás vítá závorou a pěknou dlažbou, tady to bude nějaký moc nóbl, říkám si, slézáme a jdeme na recepci se domluvit. Noc vychází na nějakých 150 korun, kemp krásný, vydlážděné chodníčky, lampy a kamerový systém, v noci hlídáný ostrahou, všude starší lidé s karavany, hodně Holanďané, ale i Švédí a samo že Poláci. Vybalujeme, stavíme stany a jdeme do města. Zase mraky lidí, taky stánků jak někde na jarmarku. V přístavu vyjíždí lodí na moře, mimochodem 160 Kč za 40 minut, ne jak v Řecku za 1000, no prostě normální ceny jak za jídlo, tak ubytování, oblečení i různé atrakce. Vracíme se do kempu a domlouváme se, že půjdeme k moři a potom na večeři. Zároveň se loučíme, v pátek nás čeká cesta domů, podle všeho je to něco kolem 600 km podle GPS. Jsme připraveni to dát v kuse a večer být doma.

Páteční ráno je pohodové až na řvoucí racky, kterých je tam snad víc než lidí. Dáváme si snídani a o půl deváté vyjíždíme směr domů do Trutnova. Hlavou se mi honí spousta myšlenek, nechce se mi odjet

a zároveň se těším, až to bude za námi, přece jenom je to kus cesty. Ta probíhá bez problémů až na Poznaň, kde jsem klukům trošku ujel a oni jeli jiným směrem. No super, nějakých 280 km domů a já nemám ani šroubovák... Těžko se někde potkáme. Není mně nějak nejlíp a říkám si, že to dobře dopadne. Kluky vedla GPS přes město a mě obchvatem. Po několika desítkách kilometrů vidím v zatáčce před sebou mezi kamiony snad čtyřkolky, ale nejsem si jistý. Pomaličku jsem se ale přibližoval a byli to oni. Mám radost a na benzínce stavíme. Tankujeme, trocha odpočinku a taky jsem schytl pár slov, že jsem zmizel mezi auty a proč jsem nepočkal. Přiznávám, byla to moje chyba, ale až teď, v tu chvíli jsem to

házel na ně. V deset večer přijždíme do Trutnova, dáváme kafe a loučíme se. Je konec týdne, na který jsme se tak moc těšili. To nám to pěkně uteklo. Za technickou podporu na cestu k Baltu děkujeme firmě Motostehlík s.r.o.